

PHAN DU

*Những viên đạn
xuyên tim*

NHỮNG VIÊN ĐẠN XUYÊN TIM

Phan Du

những viên đạn xuyên tim

Phan Du

*Bìa: **M. C. P***

*Nguồn: **Thư Viện Tiểu Lùn***

những viên đạn xuyên tim

PHAN DU

**Nguyệt san VĂN số 79
01-4-1967**

Lưu đặt cốc rượu xuống mặt bàn,
ngả người vào lưng ghế, thở dài:

– Khi Cúc đi rồi thì tôi mới nhận ra là cả nàng lẫn tôi đều hiểu lầm nhau. Nhưng kẻ đáng trách không phải là Cúc. Nàng rất có lý để hiểu lầm và bỏ ra đi. Nàng có quyền khinh bỉ, thù ghét. Người đàn bà nào lúc ấy mà không khinh bỉ, thù ghét tôi, thì quả thực là một hạng đàn bà ngu dốt và không còn có một chút giá trị nào đáng kể nữa. Cho nên kẻ đáng trách quả không phải là Cúc. Chính là tôi. Chính tôi đã hiểu lầm Cúc và không hiểu cả chính mình nữa.

Tôi đã lầm khi thản nhiên để Cúc ra đi. Tôi đã lầm ngay với cái thái độ của tôi, lúc tổng cổ nàng ra khỏi cửa, thái độ kiêu căng, khinh bạc, hợm hình, phũ phàng của những thằng đàn ông đều giả, coi phụ nữ như một thứ đồ chơi giải trí, và thường ý thị cái thể lực vạm vỡ của đồng tiền nằm sẵn trong tay. Tôi đã lầm ngay với những câu nói giận dữ, gào thét vào tai Cúc: “Hừ, mày cứ đi đi, xem có ngựa gì ai không nào! Những thứ mảnh khảnh đem bỏ bụi tre như mày chả có nghĩa lý gì đâu mà hòng làm cao, làm phách. Cút ngay cho khuất mắt tao”. Thật là những câu nói nghe đến kinh tởm, những câu mà tôi không hiểu vì sao tôi đã nở thốt ra trước một người như Cúc . . . những câu nói ấy kể ra cũng còn quá nhẹ, so với cái ti tiện, đê hèn của một tràng ý nghĩ còn muốn đeo theo chúng nó để thoát ra thành lời, thành tiếng.

Nếu đôi môi tôi có thể diễn dịch kịp thời cho thật rõ ràng đầy đủ, thì phải là như thế này:

– Mày đi thì còn có những đứa khác, còn có hàng vạn con khác chạy theo tao. Còn có vô số những đứa khác trẻ hơn mày, đẹp hơn mày, kêu gọi hơn mày sẵn sàng quỳ dưới chân tao để hiến dâng tất cả tâm hồn, thân xác. Mày đi, chuyện đó thực chẳng có một chút nghĩa lý gì đối với cuộc đời của tao. Mày chỉ là một con số không, tao truyền đời cho mày biết như vậy. Cút đi, cút đi cho khuất mắt tao.

Chao ôi! Thật không còn phải là ngôn ngữ của con người nói với con người. Đó là những tiếng gầm gừ của giống phàm thú. Ấy vậy mà tôi đã nói được, đã thốt nên được. Giá tôi không tuôn ra những câu nói ấy, thì nổi vò xé tâm can của tôi lúc này may ra còn có giới hạn. Nhưng

bây giờ thì nó... vô biên. Vì đã lỡ mất rồi. Tôi đã nói như tôi vừa kể. Cúc đã nghe rõ cả rồi, và tôi biết là nàng có thừa sự thông minh để nghe được, hiểu được những gì tôi chưa kịp nói. Thế là hết. Thực ra thì cũng tại cái cuộc sống tanh tưởi, thối nát, cái xã hội bệ rạc, sa đọa chúng ta đang sống một phần. Chính cuộc sống này, cái xã hội này đã cho phép tôi có thói quen găm gù như vậy đã từng làm cho tôi cảm thấy cái hiệu năng của những lời nói bất tồn, đều giả như vậy, chính bọn đàn bà, con gái tôn thờ thần tượng “đô-la” thường lẫn theo dưới gót chân tôi, phủ phục dưới gối để kêu van, khóc lóc, mỗi lúc tôi gào thét vào tai chúng những câu mất dạy ấy, đã trưởng dưỡng ở tôi cái lối phát ngôn gớm ghiếc đó.

Lưu mím chặt đôi môi vào nhau một cách đau đớn, đưa tay ôm trán, lắc đầu:

– Một thứ cực hình ghê gớm đã dành sẵn cho tôi ngay sau khi Cúc, như một con chim trời, biến đi mất hút. Một thứ cực hình thật khó diễn tả bằng lời. Nó vừa là sự dằn vặt của lương tâm, vừa là sự dày vò, cấu xé của tình yêu tuyệt vọng. Anh ngạc nhiên lắm sao? Nhưng sự thực là như vậy. Chính tôi cũng phải ngạc nhiên khi bắt đầu cảm thức được cái chuyện lạ lùng đó. Tôi mà yêu Cúc? Thực là một điều tôi chưa bao giờ nghĩ tới, lòng tôi luôn luôn khước từ khi nàng còn ở gần bên tôi. Một cái thằng đã nhiễm sâu phong thói Sở Khanh, đều giả, khinh bạc như tôi, một thằng người đã quen sống theo bản năng hạ cấp, theo thú tính, đã vì nằm sẵn trong tay cái quyền năng chiếm đoạt mau lẹ, mà coi rẻ phụ nữ đến cái độ chỉ cầm bọn họ như những món hàng hóa, tiện nghi để thỏa mãn thú dục, một cái thằng đã từng hái cả tiết trinh của vô

số giai nhân cao giá, lại có thể yêu được một cô gái tầm thường, xoàng xĩnh như Cúc được sao? Không, chính tôi cũng chẳng bao giờ nghĩ được những chuyện quái gở như thế. Nhưng rồi, ngay sau khi nàng đã ra đi, tôi lại bắt đầu cảm thấy một sự lạ, khám phá được một cái gì rất lạ trong cõi tâm tình.

Để anh có một ý niệm về nỗi kinh hoàng, đau đớn của lòng tôi lúc này, tôi tưởng cần nhắc lại rằng tôi đã từng bỏ rơi bọn phụ nữ dan díu với tôi như thế, có tới hàng trăm lần rồi. Trên hàng trăm lần, không một chút băn khoăn, tiếc rẻ, ân hận. Trái lại, mỗi lúc bỏ rơi một “món cũ” để thay thế một món mới, tôi lại cảm thấy thích thú, nhẹ nhõm, sáng khoái như được thay một bộ quần áo bẩn thỉu, hôi hám lâu ngày, như thoát được một món nợ hay đổi một thực đơn đã quá

nhàm miệng. Những người đàn bà ngã vào vòng tay tôi – lẽ cố nhiên là một cách dễ dàng – và qua đi, như những hạt nước chảy lướt lá môn, không để một chút dấu vết nào trong lòng, trong hồn tôi cả. Tôi dễ say mê sắc đẹp nhưng lại ham thanh, chuộng lạ, chóng chán, chóng nhàm. Đối với tôi, bọn họ là những gì vô nghĩa quá sau một phen chung đụng phũ phàng. Vô nghĩa như những chiếc lá vàng rơi qua khung cửa, như những bó hoa đã tàn úa trong lọ cần phải vứt đi. Vì coi họ vô nghĩa như vậy, nên tôi càng thấy cần phải có sự đổi món thường xuyên. Giữa đám người đẹp hám của, tôi là một cánh bướm vương giả tham lam hương sắc, nhởn nhơ trong khu vườn thượng uyển. Thật khó cho một cánh bướm vương giả đậu yên trên một cánh nào, khó mà giữ sự chung tình chung thủy với một lòng

hoa thơm duy nhất, giữa muôn vạn lòng
hoa ân cần chào đón.

Lưu ngừng lại, tợp rượu, lại ngã
người, nhắm mắt giây lát: Vì tôi có muốn
yêu đâu. Tôi chỉ cần chạy theo cảm giác,
chạy theo khoái lạc. Mà những khoái
lạc gặt hái, thu hút từ những tấm hình
hài trần tráo hiển dăng vì nhục dục hay
vì cái bả kim tiền thì lại rất dễ chán, dễ
nhàm. Giờ đây, càng nghĩ lại, tôi càng
rùng mình kinh tởm. Tôi bị mù lòa mất
rồi anh ơi, tuy thị giác chưa hỏng. Cho
hay cái lòng đam mê thú dục phối hợp
với cái thói ỷ thị quyền năng của đồng
tiền, tạo cho ta cả một cái nhìn lầm lạc,
một ý niệm rất xuẩn ngốc về giá trị con
người đối với phụ nữ. Thực vậy, đàn bà
đối với tôi, không còn là con người nữa,
nhưng là những con vật, những con vật
biết gù, biết rú, biết lồng lộn để hiển dăng

khoái lạc. Những thằng đàn ông nào háo hức chạy theo sự đòi hỏi của “con lợn” trong người mới cảm hiểu được điều đó.

Đối với bọn này, cái đích khoái lạc không phải chỉ là sự thoa dịu một cơn ngứa ngáy của xác thịt, nhưng là cái thú giống như cái thú mà những tay thiện xạ tìm được trong sự hạ ngã những con thịt giữa rừng sâu. Những người ham săn bắn thú rừng thường cho biết rằng cái thích thú đã làm cho họ phải say sưa đến nỗi không quản nguy hiểm, nhọc nhằn, không ngại rừng khuya, đêm vắng, chẳng phải là được ăn thịt những con mồi mình hạ, nhưng ở chỗ khác. Trong một bữa cơm thân mật, tại biệt thự Mai Trang dạo nọ, tôi còn nhớ, một thằng bạn của tôi, vốn ghiền săn bắn, khi kể lại những chuyến đi bắn đêm, đã nhắm mắt để hình dung cho rõ cái nhún mình

của một con thú rừng trúng đạn. Hấn kêu lên với cái giọng mê mê: “Đẹp quá, thú quá, khi được ngắm nhìn cái nhún mình của nó. Đẹp đến khó tả. Và cái thú là ở đó. Nhất là khi bắn trúng tim. Một con nai bị bắn trúng tim nó nhún mình như thế nào các anh có biết không? Xinh lắm, ngộ mắt lắm! Nó chụm cả bốn vó lại, phóng mình lên cao, rồi chúm thẳm trở xuống, cả một khối xương thịt nằm im bất động!” Cái thú này của thằng bạn ham săn bắn tự nhiên khiến tôi liên hệ tới cái thú mà tôi thường tìm qua các cuộc hành lạc với bọn đàn bà. Quả vậy, cái thú không phải chỉ ở chỗ thỏa mãn nhu cầu sinh lý, như tôi đã nói, nhưng là được ngắm nhìn những diễn biến điên loạn của những tấm khu xác Vệ nữ lỏa lồ, dưới sức khiêu khích, đùa vọc thô bạo tàn nhẫn của những bàn tay chẳng biết có thương ngọc, tiếc hương là

gì. Muốn được nhìn cái nhún mình thật đẹp của một con nai phải bắn cho trúng tim. Muốn được tận hưởng cái thú đề tiện nói trên thì cũng cần phải có một sự tàn nhẫn tương tự đối với đàn bà, một sự tàn nhẫn lẽ ra con người không thể có được đối với con người. Tôi nói thế để cho anh thấy rõ tôi đã khinh rẻ đám phụ nữ qua tay tôi như thế nào rồi. Không phải sau khi đã xài xể, tôi bỏ rơi họ. Hai tiếng bỏ rơi còn nhẹ quá, còn nhân đạo quá, đối với cái cung cách xử sự của tôi. Để dùng cho đúng danh từ, phải nói là tôi vất, tôi ném, tôi quăng họ đi một cách tàn tệ, dễ dàng như ném một mẫu thuốc tàn, như vất một tấm giẻ rách thối tha. Và được chứng kiến, ngắm nhìn sự thất vọng, đau khổ, uất ức của bọn chúng, không phải thương yêu gì tôi – chúng cũng khổ nạn lắm – nhưng vì thương yêu đô-la, luyện tiếc tiện nghi, tôi càng

lấy làm thích thú. Nhưng đến lượt Cúc thì tôi đâm hoảng. Có thể một phần là vì cái phản ứng khác thường của nàng, cái cử chỉ hi hữu, mà tôi, một thằng đàn ông khinh bạc, có một niềm tin tưởng sắt đá vào cái thế lực tối thượng của kim tiền, nhất là đối với bọn đàn bà trong cái xã hội và thời đại này, không thể nào ngờ lại bắt gặp được ở một cô gái nghèo nàn, lại đang lâm vào một hoàn cảnh khó khăn như Cúc.

Lưu ngừng nói, lắc đầu trong dáng ân hận, lơ đãng đưa tay mân mê cốc rượu, ngồi thừ người như lắng nghe tiếng mưa đổ xuống ào ào ở bên ngoài, và tiếng gió rít dữ dội qua đám trứng cá trước hiên. Gian phòng trở nên vắng lặng. Dưới ánh sáng nê-ông có lồng kính mờ, những bức ảnh phụ nữ Tây phương khỏa thân cỡ lớn, đứng nằm, nghiêng ngửa đủ kiểu,

lúc này, càng trở nên sống động, ngộ ngáo, trong trạng thái phô diễn những bộ phận, đường nét, dáng dấp khêu gợi, quyến rũ, của những tấm thân xác đã quá dày dặn với sự trần truồng. Chính những bức ảnh ấy, trên mấy mặt tường, như cố đập vào mắt tôi để bảo chứng một cách hùng hồn những điều Lưu vừa thổ lộ. Thực quả là những con vật biết gù, biết rú, biết lồng lộn để hiến dâng khoái lạc, hẳn nói có sai đâu. Những con thú không hơn, không kém. Đã nuôi dưỡng mãi thị giác bằng những thứ hình ảnh tục tằn, thô lỗ như vậy, đã lẫn lộn mãi giữa một đám phụ nữ sẵn sàng, chỉ vì đồng tiền và thúc dục, tự biến mình thành những con vật cung hiến khoái lạc như vậy, nếu Lưu có cái thái độ khinh bạc, rẻ rúng như hẳn đã nói, thì cũng là một chuyện tất nhiên. Và mặc dầu Lưu chưa trình bày tường tận câu chuyện, tôi cũng đoán biết được

ít nhiều về những gì đã xảy ra và đã gây cho hẳn một cơn vò xé nội tâm dữ dội, vì tôi biết Cúc, tôi hiểu nhiều về Cúc.

Cháu gái của bác Tâm, người gác cổng ở biệt thự của Lưu. Cúc là một thôn nữ đã vì cái tình hình bất an của làng mạc, phải chạy lên tỉnh thành nương nhờ chú họ. Trước kia, những lúc lui tới nhà Lưu, tôi thường ghé chơi nhà chú nàng, và tôi đã để ý nhiều đến Cúc. Thoạt tiên tôi để ý là vì cái tình cảnh đáng thương hại của nàng, hay cái thảm cảnh chung của đám thanh thiếu nữ nông thôn — nạn nhân đông đảo của chiến cuộc - (2 dòng) ... giạt về đây, để trôi nổi vạt vờ như đám bèo, hoa vô định, chơi vơi theo dòng nước lũ, giữa cuộc sống ô ạt, hỗn độn, chứa đầy cạm bẫy. Nghịch cảnh của đất nước với những diễn biến khôn lường của chiến cuộc, đã vô tình biến họ thành những

loại con thịt béo bỏ mà đám Tú Bà, Mã-giám-sinh của thời đại lúc nào cũng rập rình săn đón, như những con sói dữ rình mò đàn cừu non dại. Cái nghèo, cái khổ, tình trạng khốn đốn, điêu linh một phần, và một phần khác, vì sự ngây ngô khờ khạo, một số đông đã lao mình vào cái vũng lầy hoa lệ, phó mặc cho những bàn tay trục lợi, tàn nhẫn vô liêm vô sỉ, biến chế thành món hàng người đang gặp thời ăn khách.

Nhưng sau mấy lần tiếp xúc, tôi càng để ý đến Cúc vì một duyên cớ khác hơn. Tôi bắt gặp ở Cúc những gì bảo chúng với tôi một cách quả quyết rằng trong tâm hồn của cô thôn nữ mười bảy, nghèo nàn, có vẻ như tầm thường mộc mạc này, lại có đủ những yếu tố khả dĩ bảo vệ được giá phẩm của nàng trước những thú thể lực đã từng vùi dập đám thanh

thiếu nữ, cùng trường hợp, vào vực sâu, hố thẳm.

Gặp Cúc, tôi có cảm tưởng như được gặp lại, như được sống lại với những thiếu nữ mà tôi đã gần gũi trong những tháng năm đen tối, đỏ rực ánh lửa, của thời chiến loạn trước đây. Ngôn ngữ, cử chỉ, tâm tính của Cúc có gì làm sống dậy trong tâm tưởng của tôi hình ảnh những thanh thiếu nữ từng sinh ra, lớn lên, giữa cơn gió bụi dấy khởi từ cái họa xâm lăng của Đế quốc, từng được nuôi dưỡng bằng mối căm thù sâu sắc vô biên, vô tận của cả một dân tộc, trước những tội ác ngày càng chồng chất của quân cướp nước, từng được đào luyện, cả thể chất lẫn tâm hồn, bằng một thứ ý chí và một tinh thần cương nghị như sắt, như đá, của cả một cộng đồng hăng say lăn xả vào một cuộc chiến đấu vĩ đại, oai hùng.

Đó là đám thiếu nữ sớm nhiễm được cái nghị lực và gan liên để chịu đựng, một cách thản nhiên, kiên trì, tất cả mọi khó khăn ngặt nghèo của hoàn cảnh, với nụ cười và tiếng hát trên môi. Và cùng với cái nghị lực này, một niềm kiêu hãnh bắt nguồn từ cái tinh thần tự cường, bất khuất, được truyền tiếp để triển khai trong thế hệ trẻ, bởi lớp cha anh, mẹ chị, qua cái cảnh thắt lưng buộc bụng, ném mạt nằm gai, để giành đất sống, quyền sống vẻ vang, qua cái thái độ nghiêm khắc đến tàn nhẫn đối với bọn người khiếm nhược, cam chịu đầu hàng, chạy theo kẻ địch vì sức cám dỗ của mỗi danh lợi.

Tôi tìm lại được cái kiêu hãnh đó, bên trong vẻ hiền dịu và giản dị, tầm thường của Cúc. Thú thực là cảnh ngộ, tuổi trẻ và nhan sắc của Cúc, lúc đầu đã không

ngăn được ở tôi, những băn khoăn lo ngại khi nghĩ tới những gì thường xảy ra cho những tâm hồn thuần lương, trong trắng này, giữa cuộc sống phồn vinh chẳng đầy cả một mạng nhện cạm bẫy tinh vi. Phải nói là vì cái sắc đẹp của nàng nhiều hơn. Giữa cái hào nhoáng phấn son, châu ngọc của đám phụ nữ phồn hoa, Cúc hiện ra như một đóa hoa hoang dại còn phong kín hương nhụy thanh quý của đồng quê, đáp ứng đúng với cái tiêu chuẩn lý tưởng của đám con buôn “xác thịt”, vốn hiểu rõ tâm lý và sở thích của bọn tay chơi sành sỏi đã quá nhàm chán loại gái “ăn sương” thập thành — nhưng nhúc ở thành đô — loại “hàng người” chai đá, trân tráo vì nghề nghiệp đến vô duyên, vô vị.

Thêm vào đó, còn một lý do khác đáng lo ngại cho số phận của Cúc hơn.

Đó là ông chú họ nàng. Bác Tâm, ông chú họ xa xôi này, có một tư cách khá đáng nghi ngờ. Quen biết lâu ngày, và qua cái nếp sống bê bối, cái tính điêu xảo, tham lam của ông ta, tôi tin rằng không còn có gì, ở con người này, bảo đảm được rằng tình chú cháu có thể giúp cho cái lương tâm đã khá suy nhược của ông thắng vượt được sức mạnh của hơi đồng. Đã nhiều lần, tôi được nghe ông ca ngợi về cái nghề Trùm Nhím, cái bí quyết khai thác giới “ma-ri-sén” và hăm hực rằng vì thua bạc mãi, nên không bao giờ có đủ số vốn cần thiết để kinh tài về mặt đó:

– Cậu à! Thời buổi này, nghề đó mới là nghề hốt bạc sướng tay số dách. Chỉ bỏ ra khoảng bốn năm chục ghim, chuộc độ nửa tá em út, may sắm áo quần, sửa soạn bộ mã cho chúng, tung vào các sờ-nách-ba, là chỉ tháng sau đã có thể kiếm chác

ít ra cũng trên trăm ghim bạc lời. Đó là chưa nói đến cái chuyện chịu khó lùng tìm loại ma-ri-sén ở các vùng quê mới về. Ngủ đó thời phải biết, ốt- kê hết chỗ nói. Của lạ mà. Cậu có biết với những món nai tơ lạc rừng đó, bọn chúng hốt bạc là bao nhiêu không? Cậu đoán thử xem.

Tôi mỉm cười, lắc đầu. Bác Tâm, với cái vẻ đắc thắng của hạng người thông thạo, lọc lõi về con đường hoa nguyệt, hảm mồm, cười híp cả cặp mắt, rồi nhướn dài cổ về phía tôi, trịnh trọng tiết lộ:

– Làm sao mà tưởng tượng nổi. Cậu... có biết không? Bọn hảo tá, nhất là bọn già dê, sẵn sàng bỏ ra từ hai đến ba vạn để giành phần nước trước bể hoa. Tôi nói thật mà. Tôi thề với tất cả danh dự là không nói thêm chút nào.

Và bao giờ cũng thế, mỗi khi nhắc tới chuyện này xong, bác Tâm, lại đưa tay phát mạnh vào đùi, thở dài chép miệng:

– Nghĩ mình có kém gì bọn chúng về thủ đoạn mãnh tới, chỉ thua sút đồng tiền, mà đành phải chịu cho cái khó nó bó cái khôn. Tức quá. Chạy theo cờ bạc để mong cháy hóa cái vốn thì lại cứ xúi quẩy mãi. Tức quá sá, cậu ơi.

Điều bộ, thần sắc của bác Tâm, vào những lúc này, trông rất buồn cười. Nhưng cái làm cho tôi buồn cười hơn cả là cái lối hay mang danh dự ra để bảo chúng bất cứ cái gì ông muốn người khác phải tin. Và lẽ tự nhiên, càng nhớ tới cái thứ danh dự của bác Tám, tôi càng thêm áy náy cho thân phận Cúc.

Nàng có biết gì về cái hiểm nghèo của tình thế và có hiểu gì về ông chú

nàng không? Để thăm dò, một hôm tôi đã bảo Cúc:

– Cúc thế mà còn may mắn hơn những người chạy loạn khác.

– Sao vậy?

– Còn có nhà chú để có nơi nương tựa, khỏi phải chui rúc vào những trại trị nạn, khỏi phải bơ vơ với trăm nỗi không hay.

Cúc nở một nụ cười, nhưng là nụ cười chết yếu. Sắc diện nàng, sau đó, lại thu hồi cái vẻ buồn rĩ héo úa thường ngày:

– Trước kia, không bao giờ em có ý định rời bỏ quê hương thôn xóm để về sống ở thành phố. Vì mẹ em chết một cách đột ngột, lại vì một tình thế bức xúc bất ngờ, em phải chạy hoảng lên đây. Có

chú hay không thì cũng phải nghĩ đến công việc làm ăn tự túc. Nhờ vả, ỷ lại, dẫu là trong vòng bà con thân thích, em thực chẳng muốn chút nào. Tính em không thích nhờ vả ai hết.

– Nhưng xem chừng bác Tâm cũng là một ông chú tốt. Trong bước hoạn nạn, có người thân để nương tựa vẫn hơn. Thân gái một mình, trong trường hợp Cúc, nhờ vả nhà chú có gì đáng ngại..

Cúc ngẩng nhìn tôi với cái nhìn ngờ ngác, cái nhìn như muốn tiết lộ những gì nhưng ngại ngùng, e ấp. Nàng cúi xuống, trong dáng suy nghĩ đắn đo, rồi thở dài:

– Có thể như thế. Nhưng dù sao em cũng không muốn làm phiền. Một con bạn, ở cùng làng cùng chạy vào đây một lần, có bà cô già ở dưới Phú Nhuận. Nó đã tìm được việc làm ở hãng dệt. Nhờ

có nó em cũng được nhận vào, kể từ đầu tháng sau. Em định về Phú Nhuận ở chung với nó. Hai đứa vốn thân nhau từ nhỏ, được ở gần càng vui, bà cô nó lại là người rất hiền hậu, phúc đức.

– Đi làm thì đi, nhưng ở tại nhà chú Cúc không tiện hơn sao?

Cúc lại mỉm cười. Tuy nàng rất kín đáo về lối biểu hiện tình ý, tôi vẫn khám phá được ý nghĩa của nụ cười, qua những nét buồn nảo phát hiện ở hai khóe miệng và trong cặp mắt vừa ngước nhìn tôi lúc này:

– Em thấy ở chung nhà với bạn em tiện hơn. Làm cùng một chỗ, ở cùng một chỗ, đi về có nhau. Nó thực thà, bà cụ lại đáng tin cậy.

Câu nói sau cùng, với cái giọng hơi khác — khi Cúc nhấn mạnh ba tiếng “đáng tin cậy” — và tiếng thở dài khe khẽ tiếp theo, thực quá đủ để tôi biết rõ là Cúc, với cái lương tri của một thiếu nữ trinh bạch, thuần lương, đã cảm hiểu được phần nào về tâm địa đáng đề phòng của ông chú họ. Tôi lại hỏi:

– Tự lập vẫn hay. Nhưng ở giữa cuộc sống phồn hoa, đô hội, còn bờ ngõ, lạ lùng, chỉ có hai chị em cùng trẻ cả, không thấy ngại hơn là ở với chú hay sao?

Cúc chúm đôi môi với nụ cười ngậm kim đầy vẻ thách thức, rồi nói bằng một giọng quả quyết tự tin:

– Ngại gì? Đáng ngại hay không là tự nơi mình cả. Có những đe dọa và những hiểm nguy bất trắc nào bằng bom rơi đạn lạc, bằng những cuộc đi lòng, bằng

những vụ đốt phá, mà còn không ngại thay, nữa là ở đây.

Tôi cười và tiếp lời bằng lối nửa đùa, nửa thực:

– Vậy mà thành phố tương đối an ninh này lại có lắm mối đe dọa đáng gờm sợ hơn, nhất là đối với những lớp thiếu nữ vừa trẻ, lại vừa... đẹp và duyên dáng như Cúc.

Cúc bật cười, cúi vội mặt xuống, đôi má ửng hồng:.

– Tội quá, đẹp gì em mà đẹp. Em hiểu anh muốn nói gì rồi. Nhưng khỏi phải lo. Bọn em tuy nghèo, tầm thường, nhưng không đến nỗi đại dột lắm đâu.

Vui miệng tôi hỏi:

– Cúc nghĩ sao về những chị em đồng cảnh ngộ, một khi về thành, chạy theo những nghề chóng hốt bạc hơn là chuyện đi làm hăng dẹt như Cúc.

– Nghề gì vậy?

– Chiêu đãi viên. Lấy Mỹ. Đi với Mỹ. Và... Hốt bạc vô số kể. Loạn lắm.

Cúc nhú mày:

– Loạn lắm nhưng không phải là số đông. Có phải cứ con gái miền quê đổ về thành thị là toàn như thế cả đâu. Bọn họ chỉ là một thiểu số.

Nàng ngừng lại, nhìn tôi với cặp mắt long lanh:

– Tôi bại!

Hai tiếng tôi bại được thốt ra với một giọng khác thường, một âm hưởng

lạnh lùng, nghiêm khắc, vừa rất gần gũi lại vừa như xa xăm, gieo cho tôi cái cảm tưởng như không phải chúng vừa thoát ra từ đôi môi của Cúc, từ cửa miệng của nàng, nhưng từ một cội nguồn xa xôi, sâu thẳm hơn, có thể từ đâu trong cõi thâm u, sâu kín của tiềm thức, hay xa hơn nữa, từ cái vốn hào khí, tiết tháo của giống nòi, được un đúc, nuôi dưỡng qua bao cảnh thử lửa lâu dài, ác liệt. Phản ứng của Cúc là một thứ phản ứng hoàn toàn hồn nhiên, không có chút gì ngụy tạo, cái phản ứng của một cảnh trình nữ khi bị va chạm, của mặt nước khi bị quấy động. Cúc không nói nhiều, cũng không biểu lộ tình ý ra mặt, nhưng qua ánh mắt và khloe miệng của nàng lúc này, tôi bắt gặp cả một sức phản kháng. dữ dội của những tâm hồn không quen chịu đựng những gì tanh tươi, ô nhục. Và cùng với cái cảm tưởng vừa nói, sống dậy trong trí

tưởng tôi, qua những lớp gió bụi sa đọa
mịt mù, hình ảnh của một đại khối quần
chúng chai đá với nắng sương, dạn dày
với khói lửa, cầm cự một cách dẻo dai,
bền bỉ tất cả mọi sức công phá bất cứ từ
đâu đến, nhằm bảo vệ đến cùng cái vốn
thiên của dân tộc. Phản ứng của Cúc
đã bắt nguồn từ đó, và nó phát hiện một
cách hầu như máy móc để tôi ngờ ngợ
rằng chính nàng cũng không hay biết gì
về phản ứng của nàng.

Nhưng chính nhờ đó mà tôi đã
khám phá được cái kiêu hãnh, cái tinh
thần cương nghị tiềm ẩn bên trong cái vẻ
mềm yếu, nhỏ nhoi và tầm thường của
Cúc, kể từ ngày ấy.

Lưu, cũng như tôi, đã khám phá được
những bí ẩn này, nhưng tiếc thay, vì quá
muộn màng. Điểm hấn lưu ý trước tiên,
ở Cúc, chỉ là cái vẻ đẹp và sức quyến rũ

của thân xác. Với cái quan niệm khinh bạc sẵn có của một tay chơi lọc lõi đối với đàn bà, với cái nhìn chiếm đoạt, Lưu đình ninh rằng sự thèm muốn của hắn, lần này, cũng chẳng qua là cái thèm muốn hắn từng có xưa nay, đối với những con nai hấn cần hạ ngã bằng những viên đạn xuyên tim. Hắn chỉ nhắm vào cái đích ấy và không hề hay biết rằng sự háo hức chiếm đoạt lần này đã bắt nguồn từ một động cơ khác thường, mới lạ hơn, sâu ăn hơn trong cõi tâm tình. Và thảm kịch đã xảy ra vì đó.

Sau những phút sững sờ trầm ngâm, Lưu lại ngẩng lên nhìn tôi bằng cặp mắt đỏ ngầu, lừ đừ, rồi nói tiếp câu chuyện:

– Tôi vừa nói gì với anh đó? À, phải rồi,... đến lượt nàng thì tôi đâm hoảng, mà đâm hoảng là vì cái phản ứng khác thường của nàng... Không, chưa đủ, còn

những gì khác nữa. Ở Cúc còn có những gì khác nữa, lạ nữa, những gì mà chỉ sau khi cái háo hức của thú dục đã được thỏa mãn, tôi mới bắt đầu cảm thấy. Sự việc xảy ra thực là đáng tiếc. Đáng tiếc vì tôi, đã đành, mà còn vì lão Tâm, vì cái thằng chú họ táng tận lương tâm của nàng nữa.

Tôi kêu lên:

– Lão Tâm! Không lạ. Nhưng lão ép buộc Cúc được sao?

– Tôi bại hơn thế gấp vạn lần. Tôi đã khốn nạn, mà lão còn khốn nạn hơn nhiều. Sau ngày tôi để ý đến sắp đẹp của Cúc, không nói, anh cũng đã đoán biết, một thằng hiếu sắc lại sẵn của trong tay như tôi, đã làm những gì để chiếm đoạt cho được món của ngon mới lạ ấy. Nhưng tất cả những mảnh khoe tôi thường áp dụng đối với đám phụ nữ đã

qua tay tôi, lần này, lại tỏ ra không có một chút hiệu lực nào. Cúc tuy nhỏ tuổi, chất phác, nhưng lại có một thứ lương tri rất đôi bén nhạy, để khó mà quyến dụ nàng được với những ngón lừa bịp Sở Khanh. Và cùng với thứ lương tri ấy, một cái đức tự trọng không mảnh lực nào lay chuyển nổi, dầu là mảnh lực vạn năng của kim tiền. Chính sự cố thủ một cách kiên trì trong sự lạnh lùng và kiêu hãnh của Cúc trước mọi hình thức cám dỗ, mua chuộc, càng làm tăng thêm lòng ham muốn của tôi. Phải nói là tôi còn bị tổn thương về lòng tự ái nữa. Lòng tự ái của một thằng người thường tự hào và tin tưởng ở cái quyền năng của đồng tiền mình nắm trong tay. Tôi không chịu được rằng chiếc đĩa thần đô-la lại tỏ ra bất lực trước thái độ ngạo mạn của một cô gái quê, nghèo nàn, một con Lọ lem

như Cúc. Và kẻ đến gỡ cái khó này cho tôi lại là chú Cúc, lão Tâm.

– Lão dùng quyền lực của một ông chú?

– Không, lão đâu có thứ quyền lực đó, hay nếu có, thì cũng khó mà xử dụng được với một cô cháu gái như Cúc, trong trường hợp này. Lão xử dụng thủ đoạn của một tên lưu manh.

–??

Lão hiển kế màu và thực hiện cái kế thâm độc ấy không một chút ngại ngùng, ân hận. Với năm vạn bạc tiền thưởng, lão đã đánh thuốc mê cho đứa cháu, và tôi đã chiếm đoạt được tiết trinh của Cúc. Tôi thắng. Tôi đã hạ ngã con nai lưng rừng.

Lưu nhìn tôi như để dò thăm phản ứng, rồi tiếp:

– Nhưng lần này, một hậu quả bất ngờ đã xảy ra sau cuộc đắc thắng ấy. Con thú no mồi không thân nhiên liếm mồi bỏ đi một cách lạnh lùng như bao lần trước. Khi lửa dục đã dịu xuống, nhìn Cúc còn thêm thiếp trên giường, thay vì cái cảm giác no nê, nhờm tởm và chán ngấy, tôi cảm thấy có những gì khác lạ quấy động trong tim, rung chuyển trong hồn, và, dưới mắt tôi lúc này, nằm đó, không phải là một con vật biết gù, biết rú, biết lồng lộn để hiển dương khoái lạc, nhưng là một người đẹp có sự trong trắng và cái đức hạnh khả ái, khả kính, không, hơn thế nữa, một nàng tiên, một công chúa băng tuyết, say ngủ trong rừng, mà tôi là một tên vô lại, thô xuẩn, tục tằn đã gây cho ngọc lành những tì vết vô cùng tai hại. Đây là lần đầu tiên, trong cuộc đời ăn chơi, trác táng, trong cái thú phá trinh, mặc cảm tội lỗi đã, bất thần, chinh phục

được tôi, xâm nhập và ngự trị trong tôi. Cùng với nỗi hối hận chồm dậy trong lòng, tôi nghe như có những sợi dây vô hình ràng buộc, siết chặt cả thân xác lẫn tâm hồn tôi vào tới thân xác, tâm hồn nàng. Trước đó mấy phút, tôi vẫn còn đinh ninh là tôi chỉ háo hức chiếm đoạt vì cái thú nước trước bẻ hoa, cái thú xơi của ngon lạ miệng, và chỉ thế thôi. Nhưng giờ đây, bên trên cái khoái lạc của xác thịt, bên trong cái thân xác sóng soài, lổ lổ, với Cúc, tôi còn tìm thấy những gì khác hơn, quyến rũ hơn, đáng yêu, đáng quý hơn. Nằm trong tay tôi, lần này, không phải là loại hương ngọc rẻ giá để dày vò cho thỏa thích rồi ném vắt một cách phũ phàng, không phải là một món hàng người. Tôi bừng tỉnh trong một niềm đau xót dữ dội trước hành động càn dỡ của tôi, trong cái ý thức trách nhiệm mà tôi phải nhận lãnh. Thay vì bỏ đi, lánh

mặt, với cái thái độ khinh bạc, vô trách nhiệm như thường lệ, tôi đã xử sự một cách khác hơn. Sau khi nàng tỉnh dậy, tôi đã thú thực với nàng về cái hành vi ám muội của tôi, bày tỏ hết nỗi lòng và cầu khẩn nàng cho tôi được chuộc lại tội lỗi bằng tất cả mọi điều kiện mà nàng muốn đòi hỏi ở tôi.

Chai Whisky đã vơi quá nửa, nhưng chừng như cái cười đốt cháy ruột gan của men nồng không thiêu hóa được mảy may nào nỗi đau khổ, và Lưu tỏ ra vẫn còn tỉnh táo với những ray rút vò xé của nội tâm như lúc mới đầu. Hắn nhìn tôi với cái nhìn lừ đừ, chơi với, đầy tuyệt vọng:

– Nhưng vô ích. Phản ứng đầu tay của Cúc là một sự thình lạng tê tái, sự thình lạng cứng cỏi như sắt, như đá của một tâm hồn đột nhiên phải bất tỉnh,

ngắt lịm, vì sự va chạm bất thần và dữ dội với một thực tế quá đối phũ phàng, tàn nhẫn. Mỗi phần nộ, tức uất, sự khinh bỉ của Cúc đối với tôi, cũng như đối với chú nàng, thực quả đã vượt tất cả mọi khả năng diễn đạt của ngôn ngữ thông thường. Nàng không hé răng, không kêu gào, la hét, không có một điệu bộ cử chỉ nào biểu thị cơn bão tố, sấm sét bên trong. Nhưng chính vì thế mà sắc mặt nàng, cặp mắt nàng, thực vậy, cái vẻ nghiêm khắc, lạnh lùng của gương mặt, cái ánh mắt long lanh, sáng quắc những tia lửa căm hờn của Cúc càng làm cho tôi sáng sốt, kinh hoàng hơn nhiều. Đáng tiếc cho tôi, là ngay lúc đó, trước cái thái độ thình lạng khuyến cáo rằng mọi cố gắng thuyết phục của tôi chẳng những vô ích, mà còn làm tăng thêm mối căm thù ghê tởm trong nàng, thì tôi, với cái đầu óc con buôn, cái thói quen của hạng

lý tài, chỉ thấy, chỉ tin ở giá trị của đồng tiền phen bạc, tôi lại đem tất cả cái hào nhoáng của đời sống nhung lụa, trường giả, để mê hoặc, chinh phục lòng nàng. Tôi có biết đâu rằng lối xử sự đó là một gáo dầu đổ thêm vào lửa. Chỉ thoát nhìn những chồng bạc giấy, những thứ nữ trang đắt giá tôi bày ngổn ngang trên bàn, Cúc, từ sự thình lạng, vụt chồm người lên, hung hăng như một con thú dữ, vơ lấy, vơ để, ném tới tấp vào đầu tôi, vào mặt tôi, với những lời nguyên rửa, thóa mạ thậm tệ, đánh thép như đao chém, như búa bổ. Lòng tự ái của một thằng người quen thói ỷ thị quyền năng đồng tiền lại, một lần nữa, vùng dậy trong tôi, vì bị tổn thương quá nặng. Và tấn tuồng đã kết thúc một cách đáng tiếc, như tôi vừa nói. Nhưng tấn tuồng đâu đã kết thúc. Sau khi Cúc bỏ đi, như một con chim, vì quá gớm ghiếc, kinh tởm chiếc

lồng nhờ bản, chỉ cần tung mình xa thoát mà chẳng cần suy tính lợi hại, thiệt hơn, tôi mới bắt đầu khám phá được một sự lạ về mặt tâm tình. Tôi yêu nàng thực sự. Mỗi ngày qua, tôi càng nhận thấy rõ thêm, với sự vắng mặt của Cúc, cái khoảng trống đến kinh dị trong lòng tôi, trong hồn tôi, trong đời tôi. Để lấp đầy nó, tôi lại chạy theo một cuộc săn đuổi đàn bà ráo riết hơn trước. Nhưng vô ích. Tất cả những người đàn bà ngã vào vòng tay tôi, từ ngày ấy đến nay, có thể nói là đẹp hơn, thanh lịch hơn, yêu kiều, sắc sảo hơn Cúc bội phần, nhưng lại chỉ làm sâu đậm, thấm thía hơn, ở tôi, cái cảm nghiệm là không có gì ở họ thay thế được Cúc, dầu chỉ xét về phương diện thể xác. Cúc, đối với tôi, đã trở thành một cái gì không thể thay thế được. Không một cái gì, không một người đàn bà thứ hai nào có thể lấp đầy được cái khoảng trống của

nàng bỏ lại. Trước khi chiếm đoạt, thân xác, tiết trinh của Cúc, tôi chỉ biết thèm muốn, nhưng giờ đây, tôi mới thấy là tôi cần nàng như một lẽ sống, như cá cần nước, như cây cần ánh sáng mặt trời. Có nàng, hoặc không có gì hết. Còn nàng, hoặc không còn gì hết. Được nàng, hoặc không được gì hết. Thiếu Cúc, tôi mới cảm thấy là tất cả những gì tôi đang chiếm hữu, tất cả cái sản nghiệp kếch sù gồm hàng dây bin-đin, phố xá cho thuê, biệt thự, tiền bạc chất đống, chất khối, thực là hoàn toàn vô nghĩa.

Lưu lại rót rượu vào cốc, lại nốc từng hơi dài như chưa bao giờ được uống, rồi nhìn thẳng vào tôi:

– Tôi nói thực với anh, tôi sẵn sàng hy sinh bạc triệu để chỉ cầu đánh đổi một hơi thở hay một cái nhìn của Cúc lúc này, tôi sẵn sàng bỏ hết cơ đồ sự nghiệp hiện

có, nếu được Cúc tha thứ và được sống bên nàng.

Cái nhìn của Lưu có gì khác thường, và bằng một giọng đầy nhiệt tình, hẳn tiếp:

– Tôi đã có ý định là kể từ nay, tôi dùng tất cả mọi phương tiện sẵn có trong tay, tôi dùng tất cả thì giờ để tìm cho được Cúc và cầu xin nàng cái ân huệ như tôi vừa nói. Anh giúp tôi trong việc này. Tôi mời anh đến, thành khẩn kể cho anh nghe tất cả mọi sự thực, cầu viện sự giúp đỡ của anh, vì tôi tin rằng với mối liên hệ giữa anh với tôi xưa kia, qua sự ngạc nhiên, ngỡ vực, bất bình mà anh có thể có lúc đầu, anh vẫn hiểu được tôi, vẫn tin được một chuyện lạ mà người khác khó tin, và, thêm vào đó, tôi còn biết Cúc trước đây, rất trọng mến anh.

Những câu nói sau cùng của Lưu như đánh thức tôi khỏi một cơn mơ. Từ khi hẳn bắt đầu câu chuyện cho đến lúc này, tôi chỉ ngồi nghe, và mỗi phút như mỗi chìm sâu vào cái trạng thái bàng hoàng, choáng váng. Giữa một cuộc sống mà cái phong thái khinh bạc, đều giả đã chiếm phần ưu thắng, thì thảm kịch vừa xảy ra cho một thôn nữ lạc bước như Cúc thực là một chuyện thường như cơm bữa. Nhưng vì thảm kịch có liên hệ đến Cúc, nên nó lại gieo cho tôi cả một sự sống, kinh hoàng, một ấn tượng của ác mộng. Và phản ứng của tôi trước cái quyết định cũng như lời yêu cầu của Lưu, lẽ tự nhiên, là một sự ngỡ ngàng, phân vân, bán tín, bán nghi.

Làm sao tôi có thể tin được một con người đã vùi sâu mình mẩy trong cái vũng lầy trưởng giả, đã quen sống với

những thủ đoạn, mảnh khé bóc lột gian hùng, bất chấp liêm sỉ để mới đạt được cái địa vị giàu có lớn lao một cách nhanh chóng như Lưu, có thể vì một thảm kịch thường xảy ra như cơm bữa, hồi tâm một cách mau lẹ và có một quyết định bất ngờ như vậy.

Như đọc được ý nghĩ của tôi, Lưu tỏ dáng tức tối:

– Nếu tôi không thành thực thì tôi có cầu khẩn anh đến làm gì, và việc gì tôi phải dài dòng kể lể với anh về chuyện đã qua. Không ai và chẳng có gì bắt buộc tôi phải bận tâm về chuyện đó, ngoài lương tâm và... tình yêu. Trời ơi, tình yêu, tình yêu, thực là khổ nạn cho tôi. Xưa kia khi còn sống cùng anh trong cảnh gian truân, giữa thời khói lửa, tôi đâu có khổ nạn như bây giờ.

Lưu ngã người trên lưng ghế đi vắng, đưa cả hai tay lên ôm trán, hướng nhìn vào một ảnh tượng nào vô hình trong thanh không, rồi lại hướng về phía tôi:

– Ở Cúc, nghĩa là trong tính tình của nàng, thái độ, phong vận của nàng, có những gì khơi động lại trong tôi những kỷ niệm về thuở đó, những nét đẹp của cuộc sống lành mạnh và sự thắng vượt gian khổ càng làm cho con người thêm gần nhau, trong tình thương yêu và thiện ý xây dựng. Với Cúc, sống lại trong tôi con người mà hoàn cảnh mới đã cố tình giết chết. Tôi cảm thấy như vậy đó.

Nhìn kỹ sắc diện của Lưu lúc này và nghe những lời hẩn nói, tôi sực nhớ lại bao nhiêu kỷ niệm vui buồn xa xưa. Là người cùng làng với nhau, lại cùng là bạn học một trường, và, sau đó, khi cuộc kháng chiến toàn quốc bùng nổ,

trên bước đường phiêu bạt nay đây mai đó, qua các đợt tản cư hay những đợt công tác tại hậu phương, chúng tôi lại vẫn có nhiều cơ hội được sống bên nhau, Hình ảnh tôi còn giữ về Lưu thuở đó là hình ảnh một thanh niên vui tính, gan dạ, và nổi bật với cái tính trung thực, khảng khái, cái thái độ thù ghét thực sự những phong thói trưởng giả, những chứng bệnh hủ hóa, và rất gương mẫu về đức khiêm ước, giản dị cũng như tinh thần cầu tiến. Nhưng sau ngày tiếp thu, trở về thành thị, qua một thời gian gần bốn năm cách biệt nhau, được gặp lại Lưu ở Sài Gòn, tôi ngỡ ngàng như gặp một người hoàn toàn xa lạ. Không phải chỉ xa lạ về hình thức mà cả về tâm tính. Hình ảnh Lưu của thời khói lửa đã bị xóa nhòa đâu mất, và, dưới mắt tôi, là một gã trưởng giả hợm hĩnh, kiêu căng, ngạo nghễ, nhìn đời với cái nhìn mục hạ

vô nhân, nói rặt toàn chuyện tiền nong và thú ăn chơi, sống một nếp sống cực kỳ xa hoa, hoang phí. Xét qua tình ý, tôi biết Lưu không còn muốn nhớ hay muốn nhắc lại quãng đời quá khứ, luôn luôn cố tình che đậy, giấu diếm cái dĩ vãng đầy gian khổ, lao lung mà xưa kia hẳn rất tự hào.

Những câu nói vừa rồi của Lưu khiến tôi phải suy nghĩ nhiều. Nhưng rồi tôi nhớ đến Cúc. Hình ảnh Cúc với tất cả cái phong vận duyên dáng, đoan trang, kín đáo nhưng rất quyến rũ của nàng, với những gì tôi hiểu biết được về tư cách, tâm tính của nàng như rọi cho tôi một tia sáng, và sau cùng tôi bảo:

– Cũng có thể. Tôi mong như vậy. Tiếc là... muộn màng.

Tôi lại hỏi Lưu:

– Từ ngày Cúc bỏ đi đến giờ, anh có thăm dò tung tích nàng không?

– Sao lại không? Nhưng thú thực là tôi có phần nào còn thiếu tích cực, vì tin rằng qua cái phản ứng nông nổi đầu tiên, nàng sẽ thay đổi ý kiến. Tôi không ngờ là Cúc có thể dứt khoát với quyết định của nàng như vậy, trong hoàn cảnh khó khăn nàng đang lâm vào. Hiện nay thì... biết tấm biệt tích.

– Chú nàng, ông Tâm, cũng chẳng biết gì sao?

Cặp mắt Lưu vụt nhiên sáng quắc lên một cách khác thường:

– Lão Tâm! Đừng nhắc đến thằng khốn nạn ấy nữa. Tôi không muốn nhắc đến nó nữa.

– Sao vậy? Lão khốn nạn đã đành. Nhưng chẳng lẽ lão thản nhiên trước chuyện Cúc bỏ ra đi mà không theo dõi, tìm kiếm. Ít ra lão cũng phải biết ân hận chứ, nhất là nhờ Cúc mà lão đã được hưởng một món lợi kếch sù... những năm vạn bạc.

Lưu bữu môi, nhún vai:

– Ân hận gì thằng đó. Nó khốn nạn đến cái độ một thằng khốn nạn như tôi cũng không chịu nổi. Tôi đang tìm người gác cổng khác để tống cổ nó đi cho khuất mắt.

Giúp Lưu hay không, tôi cũng thấy nôn nóng muốn tìm Cúc gặp Cúc, và vì thế tôi muốn hỏi qua chủ Cúc những điều cần biết về nàng. Tôi ngờ ý này với Lưu. Sau một hồi do dự một sự do dự tôi không hiểu được duyên cớ – Lưu bấm

chuông. Một gia nhân trai trẻ chạy vào. Lưu sai hắn ta đi gọi.

Ở đời có những cái bất ngờ đến kinh dị mà chỉ có cái linh giác mẫn nhuệ của hạng thánh thần mới cảm đoán trước được. Với một quyết định rất tầm thường như việc cho gọi bác Tâm, tôi đâu có thể tưởng tượng được rằng nó sẽ đưa tới một hậu quả vô cùng thảm khốc.

Vì lâu ngày không gặp, lại sẵn có những cảm tưởng, ấn tượng nặng nề do câu chuyện Lưu vừa kể gieo vào tâm trí, tôi thông cảm ngay phần nào thái độ của Lưu, khi nhìn lão Tâm lặng lẽ, rón rén bước vào phòng. Với dáng khúm núm, lão vác bộ mặt đỏ gay vì rượu, nhìn Lưu và tôi, cúi chào:

– Thưa ông chủ, ông chủ có việc gì cần sai bảo tôi?

Lưu cau mày, nhìn qua phía tôi:

– Ông ấy cần gặp.

Tôi chỉ một chiếc ghế nhỏ đặt sát tường, cạnh chỗ tôi ngồi:

– Mời bác ngồi. Tôi muốn gặp bác vì có một vài chuyện cần hỏi... về cô Cúc.

Lão Tâm lại liếc nhìn Lưu, rồi cũng với cái dăng khúm núm. lễ phép, tiến lại, nhắc chiếc ghế xích ra hơi xa một chút, và trong lúc cúi xuống sửa ghế, để nở trên đôi môi thâm một nụ cười tinh quái và rất kín đáo. Cái lối cười lên lút, tinh quái ấy hầu như đã trở thành một thói quen cố hữu của đôi môi thâm mỏng, và, cùng với cặp mắt lé kim lảo liên, hay đánh chớp và nhìn trộm, nhìn vụng, nó làm bộc lộ hẳn cái bản tính điêu xảo, quỷ quyệt, gian manh, bướng bỉnh, mà

những cung cách, điệu bộ nhún nhường, khiêm tốn quá đáng của lão không tài nào che đậy nổi.

Lưu rút đầy cốc rượu, cầm trên tay, rồi bỏ đi-văng, lại phía cuối phòng, đứng ngắm hòn non bộ có thác nước đổ từ trên chóp núi xuống, lồng trong lung kính. Tôi bắt đầu vào chuyện:

– Từ ngày cô Cúc bỏ đi đến nay, bác không được tin tức gì cả sao?

Lão Lâm nói rộng cặp mắt lé nhìn tôi, chúm môi lắc đầu:

– À, cái con khốn kiếp đó nó có cho tôi hay biết gì đâu. Đồ vô ơn. Nó đi là đi, chẳng hề thèm nói với tôi một tiếng.

Hai tiếng vô ơn, thốt ra từ cửa miệng một người chú như lão, khiến tôi sửng sốt và phải bật cười.

– Thế bác không tìm kiếm...?

Lão lại nhướng mắt nhìn tôi, tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi thở ra một hơi dài, nồng nặc cả mùi rượu:

– Tìm kiếm làm gì cho mệt. Với lại biết nó ở đâu mà tìm kiếm. Sung sướng, vẻ vang, no lòng, ấm cật nó chẳng thích, nó làm hạnh cao thì mặc nó. Có khổ thân thì nó chịu chứ mình biết tính sao bây giờ, thưa ông.

Giọng lưỡi đã đều giả, càng đều giả thêm với những tiếng cười hô hố tiếp theo câu nói. Và cười xong, lão hạ rất thấp giọng, hỏi thăm tôi:

– Dạ, hình như ông chủ đã cho ông biết rõ những chuyện gì đã xảy ra về nó.

Tôi gật đầu. Lão cúi mặt xuống, tỏ dáng suy nghĩ, và một nụ cười tinh quái

lại thoáng hiện trên cặp môi thâm.

– Trước kia, tôi có được cô ấy cho biết là có người bạn gái cùng làng, ở đâu dưới Phú Nhuận, rủ đi làm hăng dẹt. Bác chắc cũng biết chuyện đó?

Lão vẫn cúi mặt, chống thẳng hai tay trên ghế, gật gật:

– À, chuyện đó, tôi biết. Nhưng dạo ấy, vì thấy ông chủ để ý đến nó, tôi cố tìm đủ cách để cầm nó lại. Về sau, khi nó đi, tôi cũng có hỏi dò dưới đó. Nhưng nó không về Phú Nhuận. Lại theo sự điều tra của ông chủ, thì nó cũng không làm một hăng dẹt hay xí nghiệp nào cả tại đây. Nó đi biệt rồi. Mà nó đi như thế càng hay. Nó dại thì nó chết. Mà dại thực chứ. Tôi nghĩ, nếu nó khôn như người ta, thì chẳng những nó được sung sướng, vẻ vang, đẹp mày, đẹp mặt, mà tôi đây

cũng được nhờ lây. Tức quá.

Rồi như được cái đà nói, lão đánh hăng, và cất cao giọng hơn:

– Dạ, ông nghĩ coi, thời này còn có gì qui hơn đồng tiền. Hên hạ, đê tiện như nó, nghèo khổ, khốn đốn như nó, đổ mồ hôi, sôi nước mắt chưa dễ kiếm đủ miếng ăn, bỗng dưng mà được hạng giàu có, thượng lưu như ông chủ để ý, đoái thương, thực là cái phước ba mươi đời rồi chứ còn gì nữa. Ấy vậy mà nó chẳng biết thân, biết phận. Nó còn muốn làm cao. Tôi thực không hiểu nổi.

Lão lại đánh hăng mấy tiếng:

– Tôi nghĩ hạng nó, có giỏi lắm cũng chỉ đi làm công, làm mướn, rồi cũng đến làm dĩ là cùng... đáng gì mà ông chủ và ông phải bận tâm cho mệt.

Đến đây thì tôi thấy sự hiện diện của lão đã quá thừa, và tôi sẽ không thể giữ bình tĩnh được, nếu còn phải ngồi nhìn cái bộ mặt gớm guốc và phải nghe những luận điệu đếu cáng, đê tiện quá trớn tráo của lão. Tôi mỉm cười bảo nhỏ:

– Thôi được rồi, bây giờ bác có thể xuống nhà mà nghỉ. Khuya rồi.

Lão nhìn tôi, tỏ vẻ ngỡ ngác, rồi vẫn ngồi yên tại chỗ. Trạng thái lão lúc này chứng tỏ là chất men đã ngấm sâu và bốc dậy mãnh liệt hơn trước trong người. Lão khoa tay, cười lên hô hố, và sắp muốn nói gì, thì Lưu, từ phía cuối phòng, đã quát lớn:

– Bước ra khỏi phòng ngay!

Tôi nhìn Lưu, kinh ngạc, vì sắc diện của Lưu lúc này trông dữ dằn và đanh

ác khác thường. Cái dữ dằn của một kẻ say mang trong lồng ngực một quả tim sôi máu của thú dữ, làm cho một người đã quá chén và bướng bỉnh như lão Tâm cũng phải sửng sốt, hãi hùng. Mặt mày lão tiu nghỉu như một con chó đang vẫy đuôi mừng chủ bỗng dưng bị hất ra bằng một cái đá nên thân. Nhưng thay vì bước ra khỏi phòng, lão đứng lên, loạng choạng đưa hai tay với điệu bộ phân trần:

– Dạ, thưa ông chủ, tôi nói thực đó mà. Giỏi lắm con đó rồi cũng làm đi là cùng. Đáng gì mà ông chủ phải bận tâm. Nếu ông chủ còn thích loại đó, thì tôi xin, tôi có thể...

Lão hạ giọng, hướng về phía tôi, với cái dáng điệu của một tên đi quảng cáo:

– Chao ôi, thưa ông, còn đẹp, hấp dẫn, ngon mắt gấp trăm nghìn lần con

Các. Hạng con Cúc có nghĩa lý gì. Tôi còn xin bảo đảm bằng danh dự là...

Lão đưa tay lên cao, nháy mắt, cười lên hô hố:

– Là còn tinh nguyên. Dạ, xằng buộc xằng, dạ, với ông chủ tôi đâu có dám nói sai. Chỗ thầy trò, đâu có dám nói sai.

Tôi nghe có tiếng kéo học bàn, và quay nhìn về phía Lưu. Thần sắc của Lưu lúc này chứng tỏ hắn cũng đã say quá rồi. Hắn lão đảo chống tay vào lưng chiếc ghế bành bọc da màu đỏ, hơi chồm mình về phía trước, đồ đôn cặp mắt nãy lửa vào mặt lão Tâm, hét lên:

– Tao bảo mày cầm mồm và bước ra khỏi phòng ngay. Cút ngay. Đồ khốn!

Giọng hét của Lưu lần này càng dữ dội hơn, khiến lão Tâm giật mình, đưa

mắt nhón nhác hết nhìn Lưu đến nhìn tôi, nhưng chỉ một phút qua, lão lại cười lên hô hô, rồi gật gù, gật guồng tiến về phía cửa phòng. Nhưng chỉ được mấy bước, lão lại quay vào, nhìn Lưu với cái nhìn khác lạ. Cử chỉ, điệu bộ của lão lúc này biểu thị cả một trạng thái hân như hôn mê, cuồng loạn. Lão cười, rồi nói lẩm bẩm như đang đối thoại với một người nào khác hơn là nói với Lưu:

– Đồ khốn! Ai là khốn hả? Ai hả?

Trước thái độ ngổ ngáo, khinh mạn bất ngờ này của lão Tâm, Lưu lồng lên như một con hổ. Chiếc ghế bành bị đẩy mạnh gây thành một tiếng động gắt gao. Nghĩ là Lưu đang xông lại phía lão Tâm, tôi hét vào tai lão:

– Đừng nói nhảm nữa. Bước ra ngay.

Nhưng câu nói vừa dứt, tôi đã giật nảy cả người vì tiếng nổ bất thần của hai phát súng. Dưới mắt tôi, lão Tâm đang khoa tay, múa men, tự dưng ngừng hẳn lại, bất động, rồi ngã chúi xuống, nằm sóng soài trên nền đá hoa. Tôi hốt hoảng kêu lên:

– Anh Lưu! Sao anh lại hành động điên rồ như vậy. Anh say đến loạn trí mất rồi.

Bên kia màn khói mỗi lúc mỗi loãng dần, Lưu ngồi ngả người trong chiếc ghế bành, trở mắt nhìn vào cái xác của lão Tâm, lúc này, máu đã thấm đỏ cả vạt áo trước ngực.

Trong chiếc ghế bành màu đỏ, Lưu ngồi yên lặng, cũng im lìm bất động như cái xác chết nằm trên mặt thảm, sắc mặt hần mỗi lúc mỗi thêm xám tái, cặp mắt

chuyển dần vào cái dáng lơ dờ, chơi với, phản ánh cái chơi với của một linh hồn vừa bị hồng chân vào khoảng hư không của thứ vực thăm hỏa ngục tối tăm.

Gian phòng càng trở nên trống trải, vắng lặng, với tiếng mưa gào, gió rít lạnh lùng, dữ dội bên ngoài. Và ngay trong cái không khí nặng nề, thứ không khí bắt đầu thấm nhiễm cái lạnh của sự chết chóc, dưới ánh điện sáng choang, tôi tự dừng lại được tiếp nhận một thứ ấn tượng đáng kinh dị, ghê rợn hơn là vụ án mạng vừa xảy ra trước mắt. Những bức ảnh phụ nữ Tây phương khỏa thân trên bốn mặt tường, lúc này, như càng linh động hẳn lên. Những thân xác trần truồng, ngổ ngáo ấy, như cùng đua nhau vùng dậy reo hò, nhảy múa chung quanh một cái tử thi và một thằng người vừa nhúng tay vào máu, đang gầy gập dưới

sức trĩu nặng của tội lỗi và sự dằn vặt của Thiên lương vừa được thức tỉnh.

Cái ấn tượng nào nùng ấy càng khiến tôi, khi nhìn vạt áo đầm ướt cả máu trên ngực lão Tâm, tự nhiên phải nhớ đến những viên đạn xuyên qua tim, trước kia, Lưu thường nhắc tới.

PHAN DU

